

Iubirea este împlinirea legii

Sabat după-amiază

De memorat:

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.” (Romani 13:8).

Într-o discuție despre situația unui membru problematic, unul dintre membrii comitetului bisericii i-a spus pastorului: „Nu putem lua decizii pe bază de compasiune.” *Nu putem?* Pastorul a ajuns să se întrebe ce concepție avea această persoană despre Dumnezeu și despre legea lui Dumnezeu. Categorie, compasiunea/mila/înțelegerea trebuie să joace un rol central în modul în care îi tratăm pe oameni, mai ales pe cei care greșesc. Compasiunea este o parte esențială a iubirii și, așa cum ne spune Romani 13:8, a ne iubi semenii *înseamnă* a împlini legea.

Dacă iubirea este într-adevăr împlinirea legii, atunci ar trebui să fim atenți să nu ne gândim la lege într-un mod care este separat de iubire sau să ne gândim la iubire într-un mod care este separat de lege. În Scriptură, iubirea și legea merg mână în mână. Dătătorul divin al legii este iubire și, în consecință, legea lui Dumnezeu este legea iubirii. Este, așa cum a spus Ellen White, transcrierea caracterului lui Dumnezeu. (Vezi *Parabolele Domnului Hristos*, p. 305.)

Legea lui Dumnezeu nu este un set de principii abstracte, ci porunci și îndemnuri care urmăresc bunăstarea noastră. Legea lui Dumnezeu este, în parte, o expresie a iubirii așa cum o transmite Dumnezeu Însuși.

Duminică, 23 martie

Legea iubirii

Legea lui Dumnezeu nu constă în principii abstracte, ci este o expresie a unei relații. Lucrul acesta se poate vedea în mod explicit în Cele Zece Porunci. Principiile de bază ale Celor Zece Porunci funcționau deja în grădina Eden, principiile iubirii care trebuiau să guverneze relația dintre Dumnezeu și oameni și relațiile dintre oameni. Când au fost scrise în piatră, în Exodul 20, Cele Zece Porunci au fost date poporului Israel în contextul relației de legământ. Poruncile au fost consemnate în scris după ce Dumnezeu salvase deja poporul din Egipt și se bazau pe iubirea lui Dumnezeu și pe promisiunile făcute de El poporului (vezi Exodul 6:7,8 și Leviticul 26:12). Se poate vedea în cele

două împărțiri ale Celor Zece Porunci că acestea urmăresc dezvoltarea relației dintre oameni și Dumnezeu și a relațiilor interumane.

1. Recitește poruncile din Exodul 20:1-17. Cum sunt transmise în ele cele două principii: al iubirii de Dumnezeu și al iubirii de semenii?

Exodul 20:1-17

¹ Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

² „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

³ Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

⁴ Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.

⁵ Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,

⁶ și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

⁷ Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

⁸ Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

⁹ Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.

¹⁰ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta.

¹¹ Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

¹² Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.

¹³ Să nu ucizi.

¹⁴ Să nu preacurvești.

¹⁵ Să nu furi.

¹⁶ Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

¹⁷ Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Primele patru porunci vizează relația oamenilor cu Dumnezeu, iar ultimele șase – relațiile dintre oameni. Aceste două părți ale legii corespund direct cu ceea ce Domnul a identificat drept cele mai mari două porunci: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta” (Matei 22:37; compară cu Deuteronomul 6:5) și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39; compară cu Leviticul 19:18). Primele patru porunci constituie modalitățile în care trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră; ultimele șase – modalitățile în care trebuie să ne iubim unii pe alții ca pe noi înșine. Isus arată explicit că aceste două mari porunci ale iubirii sunt integral legate de lege. „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40). Deci întreaga lege a lui Dumnezeu se întemeiază pe iubirea lui Dumnezeu. Iubirea și legea lui Dumnezeu sunt inseparabile. Adeseori îi auzim pe oameni spunând: „Nu trebuie să ținem legea, trebuie doar să Îl iubim pe Dumnezeu și să îi iubim pe alții.” De ce nu are sens această idee?

Am putea exprima iubirea față de Dumnezeu sau față de alții dacă încalcăm oricare dintre Cele Zece Porunci?

Luni, 24 martie

Legea este sfântă, dreaptă și bună

Iubirea este fundamentul legii lui Dumnezeu. Când susține legea, Dumnezeu susține iubirea. De aceea Domnul Isus a murit pentru a-i salva pe păcătoși: ca să poată susține legea și să ne ofere în același timp și nouă har. În acest fel putea fi atât drept, cât și Cel care îi îndreptățește pe cei care cred (Romani 3:25,26, EDCR). Ce expresie a iubirii! În consecință, legea nu este invalidată de procesul de răscumpărare, ci mai degrabă este și mai mult confirmată.

2. Citește Romani 6:1-3, apoi Romani 7:7-12, în mod special versetul 12. Ce îți spun aceste versete despre lege, chiar și după ce Hristos a murit?

Romani 6:1-3

¹ Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?

² Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?

³ Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?

Romani 7:7-12

⁷ Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum!

Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!”

⁸ Apoi păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort.

⁹ Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar, când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.

¹⁰ Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.

¹¹ Pentru că păcatul a luat prilejul, prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea.

¹² Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.

Deși unii cred că harul și răscumpărarea anulează legea, Pavel spune clar că nu trebuie să continuăm în păcat pentru ca harul să se înmulțească. În schimb, cei care sunt în Hristos, prin credință, au fost „botezați în moartea Lui” (Romani 6:3) și trebuie așadar să se socotească morți față de păcat și vii pentru Hristos.

Legea lui Dumnezeu nu este păcat, dar (printre altele) ne arată păcatul și păcătoșenia noastră. De aceea, într-adevăr, „Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Aceasta evidențiază, ca nimic altceva, marea noastră nevoie de salvare, de răscumpărare – mântuirea și răscumpărarea care vin numai prin Hristos. Prin urmare, „prin credință” noi nu „desființăm [...] Legea”, ci, „dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31). Hristos a venit nu să desființeze legea, ci să împlinească tot ce s-a făgăduit în Lege și în Profeți. Prin urmare, El accentuează: „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau frântură de slovă din Lege” (Matei 5:18).

Legea lui Dumnezeu reprezintă în sine sfințenia lui Dumnezeu – caracterul Său desăvârșit de iubire, neprihănire, bunătate și adevăr (Leviticul 19:2; Psalmii 19:7,8; 119:142,172). Din acest punct de vedere este important că, în conformitate cu Exodul 31:18, Dumnezeu a scris El Însuși Cele Zece Porunci pe tablele din piatră. Scrise în piatră, aceste legi sunt mărturia caracterului neschimbător al lui Dumnezeu și al guvernării Sale morale, care se bazează pe iubire – o temă centrală a marii lupte.

Meditează la legătura dintre lege și iubire, formulată în porunca Domnului Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Legea și harul

Legea și harul nu se află în opoziție, ci îndeplinesc funcții diferite în conformitate cu dragostea și dreptatea lui Dumnezeu. Un contrast puternic între lege și har i-ar fi uimit pe israeliții din vechime, care vedeau dăruirea legii de către Dumnezeu o mare manifestare a harului Său. În timp ce dumnezeii națiunilor înconjurătoare erau capricioși și complet imprevizibili, oamenii neștiind ce doreau zeii și ce i-ar mulțumi, Dumnezeul Bibliei le spune foarte clar oamenilor ce anume Îi este plăcut. Și ceea ce Îi este plăcut este pentru binele suprem al întregului Său popor, la nivel individual și colectiv. Totuși legea nu ne poate salva din păcat și nici nu poate schimba inima cuiva. Din cauza păcătoșeniei noastre naturale, avem nevoie de un transplant spiritual de cord.

3. Citește Ieremia 31:31-34. Ce înțelegem despre promisiunea lui Dumnezeu că ne va oferi o inimă nouă? Compară cu ce îți spune Isus lui Nicodim în Ioan 3:1-21 despre nașterea din nou. Vezi și Evrei 8:10.

Ieremia 31:31-34

³¹ Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.

³² Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.

³³ Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.

³⁴ Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său zicând: „Cunoaște pe Domnul!”, ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”

Ioan 3:1-21

¹ Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

² Acesta a venit la Isus, noaptea, și I-a zis: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.”

³ Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

- ⁴ Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?”
- ⁵ Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.
- ⁶ Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.
- ⁷ Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”
- ⁸ Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”
- ⁹ Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”
- ¹⁰ Isus i-a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?
- ¹¹ Adevărat, adevărat îți spun că Noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia Noastră.
- ¹² Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?
- ¹³ Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer.
- ¹⁴ Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,
- ¹⁵ pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
- ¹⁶ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.
- ¹⁷ Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.
- ¹⁸ Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.
- ¹⁹ Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.
- ²⁰ Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.
- ²¹ Dar cine lucrează după adevăr vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

Evrei 8:10

¹⁰ Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu.

Cele Zece Porunci au fost gravate de Dumnezeu Însuși pe table de piatră (Exodul 31:18), dar legea trebuia să fie scrisă și în inima celor din poporul lui Dumnezeu (Psalmii 37:30,31). La modul ideal, legea iubirii divine nu s-ar găsi în afara noastră, ci ar face parte din caracterul nostru. Numai Dumnezeu ar putea grava legea Sa în inima oamenilor și a promis să facă lucrul acesta pentru poporul legământului Său (vezi Evrei 8:10).

Nu ne putem mântui singuri prin păzirea legii, ci, prin credință, suntem mântuiți prin har, dar nu prin propriile forțe, ci ca un dar din partea lui Dumnezeu (Efeseni 2:8). Noi nu păzim legea pentru a fi salvați, ci păzim legea pentru că suntem deja salvați. Nu păzim legea pentru a fi iubiți, ci pentru că suntem iubiți; prin urmare, dorim să Îl iubim pe Dumnezeu și pe alții (vezi Ioan 14:15).

În același timp, legea ne arată care este păcatul nostru (Iacov 1:22-25; Romani 3:20; 7:7), ne arată nevoia noastră de un Răscumpărător (Galateni 3:22-24), ne îndrumă spre cele mai bune căi în viață și dezvăluie caracterul iubitor al lui Dumnezeu.

În ce ți-ai pus speranța cu privire la judecată? În păzirea atentă și conștiincioasă a legii sau în neprihănirea lui Hristos, care te acoperă? Ce spune răspunsul tău despre funcția legii lui Dumnezeu în privința a ceea ce poate sau nu poate ea să facă?

Miercuri, 26 martie

Dragostea este împlinirea legii

Relația dintre dragoste și lege nu poate fi supraestimată. Fără îndoială, potrivit Scripturii, a iubi înseamnă a împlini legea. În Romani 13:8-10, Pavel învață că „cine iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:8). După enumerarea mai multor porunci din ultimele șase din Cele Zece Porunci, Pavel declară că acestea toate „se cuprind în porunca aceasta: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»” (Romani 13:9). Într-adevăr, Pavel afirmă și explicit: „Dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Din nou, în Galateni 5:14, Pavel explică: „Toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.»” Dar ce fel de dragoste este cea care împlinește legea? Cum arată o astfel de dragoste?

4. Citește Matei 23:23,24, Deuteronomul 5:12-15 și Isaia 58:13,14. Cum demonstrezi din aceste pasaje relația dintre lege (în mod special porunca Sabatului) și preocuparea lui Dumnezeu pentru dreptate și salvare?

Matei 23:23,24

²³ Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.

²⁴ Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

Deuteronomul 5:12-15

¹² Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău.

¹³ Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile.

¹⁴ Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul, și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine.

¹⁵ Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să ții ziua de odihnă.

Isaia 58:13,14

¹³ Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării,

¹⁴ atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.”

Domnul Isus identifică „cele mai însemnate lucruri din Lege” cu „dreptatea, mila și credincioșia”. Și în raport cu o lege anume – cea despre Sabat – putem vedea în Scriptură că Sabatul în sine este integral legat de eliberare și dreptate.

În Deuteronomul 5, porunca despre Sabat este pusă în relație cu salvarea poporului Israel din sclavie. Adică Sabatul nu este doar un monument de aducere-aminte a creației, ci și un monument al eliberării din sclavie și oprimare. Iar în contextul renunțării la propriile plăceri pentru a numi Sabatul o desfătare, prin faptul că ne desfătăm în Domnul (Isaia 58:13,14), accentul cade pe faptele de iubire și dreptate făcute

pentru alții – facerea de bine, hrănirea celor flămânzi, găzduirea celor fără adăpost (vezi Isaia 58:3-10).

Date fiind toate aceste învățături (și multe altele), cei care doresc să împlinească legea prin iubire ar trebui să fie preocupați nu numai de păcatele prin comitere, ci și de păcatele prin omitere – adică nu numai de ceea ce fac, ci și de ceea ce nu fac. Iubirea ca împlinire a legii presupune păzirea legii nu doar în sensul de a nu face păcate, ci și în sensul de a face binele în mod activ – a face fapte de iubire care urmăresc cu devotament dreptatea și mila. A-I fi credincios lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât a nu încălca litera legii.

Joi, 27 martie

„Mai presus de toate, iubiți-vă!”

Dacă iubirea este împlinirea legii, atunci nu vom păzi legea divină cu adevărat doar nefăcând lucruri rele. Legea iubirii în sine (exprimată în întreaga Scriptură) nu doar că ne poruncește să ne ferim de comiterea răului, ci și ne îndeamnă să facem și fapte care transmit iubirea lui Dumnezeu față de alții – nu doar față de alți membri ai bisericii, ci și față de lume în general, care are o nevoie disperată de o adevărată mărturie creștină.

5. Ce mesaj crucial găsești în Iacov 2:1-9?

Iacov 2:1-9

¹ Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului.

² Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost;

³ și voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare și-i ziceți: „Tu șezi în locul acesta bun!”, și apoi ziceți săracului: „Tu stai acolo în picioare!” sau: „Șezi jos la picioarele mele!”

⁴ Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?

⁵ Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?

⁶ Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor?

⁷ Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?

⁸ Dacă împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, bine faceți.

⁹ Dar, dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de Lege.

Aici Iacov denunță ferm nedreptatea din societate, identificând în mod special dezonorarea celor săraci și asuprirea acestora de către unii bogați. Apoi ne îndreaptă atenția asupra legii iubirii de aproapele, spunând că, dacă împlinim această lege, „bine fac[em]” (Iacov 2:8). „Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărțire: «Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu» (Ioan 15:12), când noi vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne privește, misiunea Lui este îndeplinită. Suntem pregătiți pentru cer, deoarece avem cerul în inimă” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 641).

Când iubim lumea așa cum a iubit-o Hristos, *suntem pregătiți pentru cer*. Ce exprimare elocventă a ceea ce înseamnă să fii un urmaș al lui Isus! El le poruncește urmașilor Săi: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34,35). Dragostea este miezul credinței creștine în așa mare măsură deoarece Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8,16). Iar cei care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să se iubească unii pe alții (compară cu 1 Ioan 3:11; 4:20,21). În consecință, 1 Petru 4:8 îi îndeamnă pe creștini: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci *dragostea acoperă o sumedenie de păcate*” (subl. ad.; vezi și Evrei 10:24 și 1 Tesaloniceni 3:12).

Să iubim lumea așa cum a iubit-o Hristos! Cum să înțelegem mai bine conceptul de desăvârșire creștină și modul în care suntem pregătiți pentru viața veșnică? Fii gata să răspunzi în cadrul grupei în Sabat!

Vineri, 28 martie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 70

„Marele Păstor le va sluji celor care slujesc altora. Ei vor bea din apa vie și se vor sătura. Nu vor umbla după distracții provocatoare sau după schimbări în viața pe care o au. Marele subiect care-i va interesa va fi cum să salveze sufletele care sunt gata să piară. Vor avea de câștigat de pe urma legăturilor sociale. Răscumpărătorul va uni inimi.

Când ne vom da seama că suntem colaboratori cu Dumnezeu, făgăduințele Lui nu vor fi rostite cu nepăsare. Ele ne vor arde în inimă și ne vor încălzi buzele. Când Moise a fost chemat să lucreze pentru un popor neștiutor, nedisciplinat și răzvrătit, Dumnezeu i-a promis: «Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă.» «Eu voi fi negreșit cu tine» (Exodul 33:14; 3:12). Această promisiune li se aplică tuturor celor care lucrează în locul lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 641).

Zilnic: 2 Petru 2 – 1 Ioan 5; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 13

Pentru ce persoane ar fi fost mai bine să nu fi cunoscut „calea neprihănirii”?

Ce trebuie să știm, înainte de toate, despre zilele din urmă?

Ce să facă cine zice că rămâne în Isus?

Care este porunca pe care o avem de la Dumnezeu?

Care era temelia credinței lui Pavel?